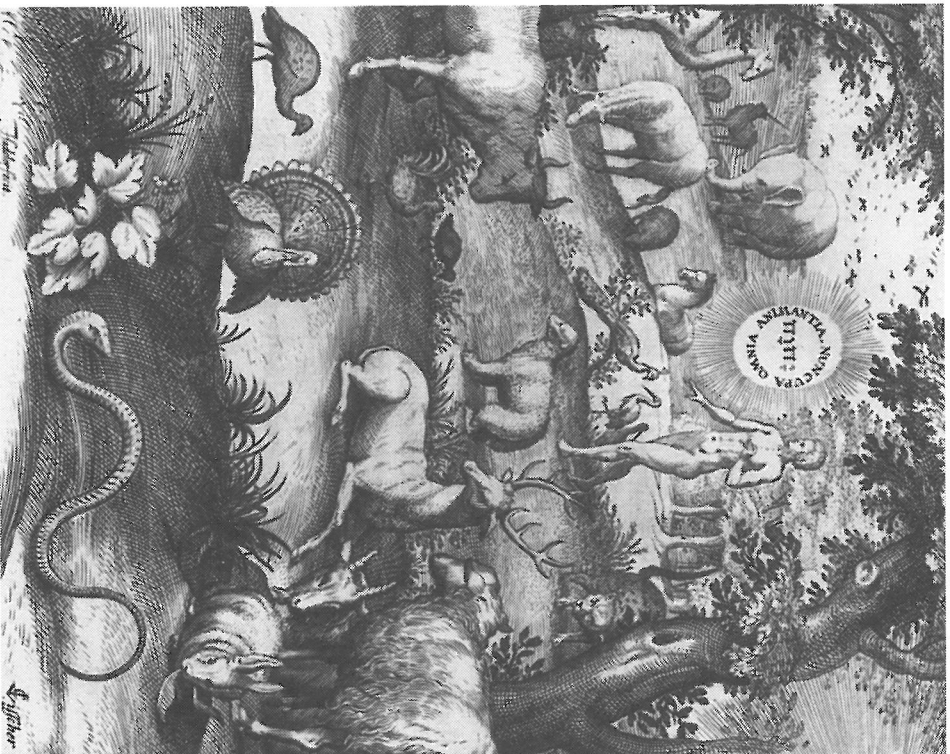

Kongens julegave

Der var engang en elefantunge, som ikke fik et helt almindeligt elefantliv. Han blev nemlig brugt som julegave!

Det var i kaliffens dyrehave i Bagdad, han blev født. Da han var to år gammel fik kaliffen øje på ham, og det løste et stort problem – for kaliffen. Han skulle nemlig have fundet på en julegave til de franskes konge Karl den Store, og det skulle være en kongelig gave, for kaliffen og Karl var de to mægtigste mænd i verden. De havde aldrig været sammen, for de havde travlt med at regere, men de sendte budskaber til hinanden gennem udsendinge.

Og nu havde kaliffen hørt, at man i vesten gav hinanden noget, der hed julegaver, og det havde noget med den kristne religion at gøre, for julen var Jesu Kristi fødselsdag, og han dyrkede man som en gud i Vesten, ligesom man i Østen dyrkede Allah og hans profet Muhammed.

Kaliffen ville at hans julegave skulle overgå alle andre og overbeviste Karl om, at han, kaliffen, var verdens mægtigste mand, og at hans gud naturligvis også var større end denne Kristus, som ikke kunne være noget særligt, siden han altid blev tegnet som et spædbarn i en elendig stald eller også som en mand, der blev pint på et kors. Sikke en underlig Gud.

Kaliffen blev himmelhenrykt den morgen han gik mellem springvand og palmer i sin park og fik øje på elefantun-

gen, der løb fornøjjet rundt og prøvede på at fange sommerfugle med sin snabel.

»Der har vi julegaven«, sagde kaliffen højt, og elefantmoderen hørte det, men hun vidste ikke, hvad en julegave var.

Siden kom dyrepasseren og gav både hende og ungen boller og forklarede, at ungen skulle sendes langt bort til verdens ende, eller i hvert fald det yderste Vesten, og bo hos en konge der, en mægtig mand, der ejede halvdelen af verden; der skulle ungen være kongeligt kæledyr ved et hof, hvor man aldrig havde set en elefant. Folk i Vesten ville sikkert tro, han var en gud.

»Du kommer til at se meget, Abul Abaz«. (Det hed ungen). Og moderen forklarede ham så godt hun kunne, at han nu skulle rejse langt bort og være julegave hos en konge på et stort slot.

»Men hvad er det at være julegave, og hvem er den konge? Jeg kender ham jo slet ikke«. Der begyndte at løbe vand ud af både snabel og øjne på elefantungen, der ikke havde lyst til at rejse nogen steder.

Men afsted rejste Abul Abaz sammen med de franske udsendinge, der var kommet til Bagdad og nu skulle hjem og fortælle Karl om alle de forunderlige ting de havde set ved kaliffens hof – og så skulle de altså også have Abul Abaz med som julegave til Karl. Den rejsekammerat var de ikke begejstret over, for han var meget større og tungere end dem selv, og de anede intet om, hvordan man behandler elefanter.

Men Abul Abaz var meget artig og fulgte med så godt han kunne på sine tykke elefantben. Han havde tilmed fået malet et stort guldkors af ægte guld i panden, for at se ud som en kristen julegave, så Karl ikke skulle blive forskrækket. Rejsen varede i to år og gik igennem mange forskellige

lande og byer. Abul Abaz vandrede gennem ørkensand, over bjerge, igennem skumle skove, og han kom også ud at sejle – tværs over Middelhavet. Han blev søsyg og det var skrækeligt. Han var mere død end levende, da de kom på land, og han syntes overhovedet ikke der var noget ved at være julegave og havde mest lyst til at løbe sin vej, men han vidste ikke, hvor han skulle løbe hen. Han kendte ingen i hele verden udover rejseselskabet.

Så kom det sidste stykke af turen. På grænsen til Frankrig måtte de over høje bjerge, og de kom så højt op, at de gik i sne, og Abul Abaz sank hele tiden i lige til maven, fordi han var så tung, og de andre måtte vente på ham og rykke ham i snablen for at få ham løs af sneen. Han brød sig afgjort ikke om sne, og værre blev det, da han en aften nær var skredet ud over en bjergkant i et stejlt pas. Men så fik de husly i et kloster i passet.

Der var ingen rum store nok til en elefant, men munkene tog ham ind i den lukkede klostergård og tørrede ham med håndklæder og gav ham varm mælk med honning. De var bange for, han skulle få bronchitis, og det ville ikke være godt, når han skulle være julegave til Karl den Store.

Der i gården kunne Abul Abaz høre munkene synge inde i kirken, både messen og tidebønnerne, og han havde aldrig hørt noget så dejligt; det skulle da lige være fuglesangen hjemme i haven i Bagdad. Og da han kom til at tænke på hjemmet og moderen og sommerfuglene, kunne han ikke lade være med at græde, og vandet sprøjtede ud af øjne og snabel. »Uf, lad være med det«, sagde pludselig en stemme, og Abul Abaz opdagede en stor hund der stod lidt væk og rystede sig. »Du behøver vel ikke at oversprøjte folk, fordi du er ked af det«. »Åh, undskyld, hr...?«. Elefanten så spør-

gende på hunden. »Mitt navn er Bernhard, jeg er livredderhund her. Du kan se min cognactønde om halsen. Den har jeg med, for at folk kan drikke sig en smule varme til, når jeg finder dem i sneen. Du kunne godt se ud, som om du trænger til en slurk. Kom! Den slange af en mund, du har, skulle nok kunne sugе noget op«. Abul Abaz tømte hele cognactønden i et sug og fik et værre hosteanfald, da han havde sprøjtet drikken i halsen på sig selv. Men så var han også varm over det hele og havde glemt at være ked af det.

»Hvad er du i grunden for en mærkelig fyr, og hvad skal du her? Du ligner jo ingenting«, sagde Bernhard. »Jeg er elefant og julegave fra kaliffen i Bagdad til den store konge ved verdens ende; jeg ved bare ikke, hvad det er for noget: julegave, eller hvad jul er, eller hvem den store konge er«, sagde Abul Abaz.

»Det skal jeg snart fortælle dig. Det ved jeg alt om«, sagde Bernhard vigtigt. »Jul, det er Jesu Kristi fødselsdag, og Jesus er Guds søn og derfor den største konge. Han er meget nem at kende. Munkene har et billede af ham derinde i kirken; der er billeder af ham overalt her på stedet. Munkene tænker ikke på andet end ham, ja, og så på at redde folk ud af sneen, selvfølgelig. Men det har de jo mig til. Du kan sagtens kende ham, for han har en lyskrans omkring sit hoved, og som regel er han ganske lille og ligger i et fodertrug, og så sidder hans mor Maria ved siden af ham, og der er køer og får og mus og høns; men der er aldrig hunde, og elefanter har jeg heller ikke set, men hyrder og konger og den slags er også forsamlet der.

Til jul kommer den store konge til verden. Han er Guds julegave til jorden, og det er den eneste tid på året, hvor alle dyr kan tale, så det også forstås af mennesker. Når kongen

er født, skal vi alle sammen råbe: Jesus Kristus er født. – I dag er der kun tre uger til jul, og så giver menneskene hinanden julegaver, for at ligne Gud, og dyrene får ekstra at spise.

Men julegaver plejer man at pakke ind, og så skal den, der får dem, pakke ud. Jeg kan bare ikke se, hvordan de skal få dig pakket ind, og slet ikke hvordan kongen skal bære sig ad med at pakke dig ud, så lille han er. Deter noget underligt. Men du skal i hvert fald ikke græde, for hvis du er julegave til den store konge ved verdens ende, så kan der ikke ske dig noget bedre. Men du skal huske at knæle ned, straks du ser ham. Det gør alle for at vise, at han er verdens herre. Lige meget hvor du møder ham, eller hvad der sker, så skal du knæle ned – sådan her...«, og Bernhard lagde sig på forpoterne med halen lige i vejret. Abul Abaz prøvede også, men trinlede om. Så prøvede han igen, og det gik, og Bernhard roste ham. Selv tænkte han, at det var rart, han nu vidste hvordan en julegave optører sig, og hvordan kongen så ud. Der var ikke noget at være ked af mere.

Resten af rejsen var forfærdelig anstrengende, for Karls udsendinge prøvede at nå hjem til jul. De længtes sådan efter julen, for nu havde de været hjemmefra i fem år i det hele. Hvor skulle det blive dejligt at komme til messe julemorgen i domkirken i Aachen, den kæmpekirke Karl havde bygget sammen med sit store palads.

Men dagen til juleaften var de stadig halvtreds kilometer fra hovedstaden da det mørknede, og skulle de holde hvil nu, så nåede de hverken julemessen eller festen bag efter, og Karl ville heller ikke få kaliffens julegave til tiden. De var meget spændt på, hvad han ville sige, når han så tykhusden. Selv havde de vænnet sig til Abul Abaz. Han var deres

kammerat, for han opførte sig meget menneskeligt og så ud til at forstå, hvad man sagde til ham.

Selvom rejseselskabet var dødtæt, enedes man om at rejse natten igennem og gøre et forsøg på at nå frem i tide til julemorgentemessen. Det blev en hård nat, men stjernerne lyste klart, så det var nemt at finde vej. Ud på morgenen kunne de med ét høre klokkeringning. »Det er donkirkens klokker. Nu når vi ikke messen«, sagde mændene ulykkelige til hinanden, for det var umuligt at skynde mere på de trætte dyr, der næsten ikke kunne slæbe sig afsted længere.

Det var et noget mistroeligt selskab, der ved ottetiden nåede frem til donkirkedøren omtrent samtidigt med, at den blev slået op, fordi messen var slut. Musik og sang og lys væltede ud over de trætte og snarvede rejsende. En procession med biskoppen og kong Karl i spidsen kom ned ad midtergangen, og de høje herrer var i fornemme guldbroderede og perlestukne dragter, og Karl havde sin flotteste krone på hovedet.

Men pludselig var der én, der ikke mere var trætt. Abul Abaz havde oven over menneskemængden, helt inderst i kirken set kongen – for elefanten var jo højere end alle andre. Der var ikke noget at tage fejl af: der lå barnet i krybben, og moderen var der også, og alle de hellige dyr. De så ganske levende ud, anbragt der på alterforhøjningen. Og før nogen fattede noget som helst, styrtede Abul Abaz frem og ind gennem kirkeporten, der heldigvis var kæmpestor og beregnet til at Karl kunne ride derind til hest. Frem fór elefanten uden at tænke på andet end kongen, hvis julegave han var. På vej op ad midtergangen skubbede han både Karl og biskoppen til side. Karl faldt og tabte sin krone, biskoppen brækkede et ben, og alle præster og messedrenge og korsan-

gere styrtede til alle sider, og folk i kirken var ved at tabe både næse og mund, da de så elefanten – som de jo ikke kendte og derfor heller ikke vidste, var en elefant. De så det seere dyr stille lige mod højalteret, og troede det var i gang med at ødelægge kirken og alting i den. Men så – deroppe på det øverste trappetrin lige foran krybbebarnet faldt dyret smukt på knæ og lå lige så stille og rakte snablen frem mod barnet. Og så åbnede Abul Abaz sin store mund, for hunden Bernhard havde jo sagt, at alle dyr kunne tale til jul, og han forkyndte med tordenrøst: Jesus Kristus er født. Han sagde det på latin: Jesus Kristus natus est – for sådan havde Bernhard lært ham det. Hunden var oplært blandt munkene, og de talte kun latin.

Det lød som en trompetfanfare, da Abul Abaz opløftede røsten, og organisten troede, det var optakten til en ny sang, og så spillede han på stedet »Et barn er født i Betlehem« – for det var jo det, dette her handlede om. Og alle i kirken sang med, så det gjaldede. De havde aldrig været med til noget lignende.

En fra rejseselskabet kom og hviskede til Karl, at elefanten var hans julegave fra kaliffen, og Karl blev så overrasket og glad, som han ikke havde været over nogen julegave, siden han var barn. Han gik lige op til højalteret og klappede Abul Abaz på hovedet, og opdagede guldkorset i hans pande. Da knælede Vestens mægtige konge ned ved siden af elefanten foran barnet i krybben, for nu troede Karl, at et stort under var sket ham: at Gud selv havde sendt ham denne julegave.

Så dannedes processjonen en gang til, men nu gik elefanten ved siden af kongen, i stedet for biskoppen, for han kunne jo slet ikke gå på grund af det brækkede ben.

Organisten, der efterhånden var fortumlet over alt det, der skete i gudstjenesten, kunne i farten ikke finde på andet at spille end »Her kommer Jesus, dine små...«

Og Karl og hans elefant marcherede ud i juledagen. Og de holdt jul lige til hellig tre konger.

